

цѣла бѣше грижа по младитѣ, да ядатъ, за да наде-
белѣятъ.

XII.

Петъръ Габара заедно съ цѣлото си домоцадие,
придружено отъ Боянъ Андреевъ и учителката Маг-
нева, излѣзоха да посрѣщатъ гоститѣ.

Кога достигнаха до високата падина, далечъ отъ
село, где се вижда бѣлия царски друмъ, чакъ до дру-
гия хълмъ, тѣ се спрѣха да си починатъ.

Наоколо нивята пожънати, се стелятъ покрити съ
дрѣжето, на пожънати класове; по него се наплѣли
тънки паяжени, които озарени отъ лжчитѣ на заходя-
щото слънце се сливатъ въ нѣкаква неуловима мрежа,
разтлала се, до где окото назърта. Безвѣтрие. Злати-
сто сияние отъ зари на заходяще слънце; необятно
мълчание овиснало въ безпредѣда; небето, сѣкашъ на-
тежало, е отпуснало ведри небосклони на далечъ око-
ловръстъ, где като кждри се мѣркатъ зажълтѣли куку-
рузи . . . Чувствува се призрака на назърнала отъ нѣ-
къде плаха есенъ. Когато нивята се пожънатъ въ рав-
на Добруджа — веднага заприличва на есенъ. Нѣма
вълнитѣ на тежкокласи ниви; нѣма падпаджци, които
тежко прехвъркватъ отъ нива на нива; нѣма онова дви-
жение на класове, което дава животъ на равнината.
Всичко се омисля, вцепенява, замлъква. Само лжчитѣ на
слънцето, що трептятъ по настрѣхналитѣ дрѣжки на
стърнищата и шеметно проточилия се царски друмъ,
като безкраенъ поясъ презъ равнинитѣ, съ своитѣ те-
леграфни стълбове, се мѣркатъ въ равнината и даватъ
нѣкакво оживление на смълчали равнини.

Бѣлналия се царски друмъ съ своитѣ безчетни
телеграфни стълбове и обтегнатитѣ жици по тѣхъ, на
бѣли фаянсови чашки, съ непрестаното бръмчение, на-
вѣватъ нѣкакво оживление, което спира окото, задѣва